

И който нѣмалъ щастieto да произлиза отъ знатни и богати родители, той нѣмалъ право да става сѣдия или жрецъ — изобщо не могълъ да говори по нищо, дори и тогава, когато се касаело за собствената му кожа — да се обявява война, или да се увеличава давнината, или да се приеме новъ законъ.

Господаритѣ правѣли такива закони, каквито били тѣмъ угодни. Що е позволено и що е запретиено — това тѣ решавали за всѣки случай поотдѣлно. И разгласявали навредъ: „Законитѣ сѣ дадени отъ боговетѣ; ние сме поставени да ги пазимъ“.

Освенъ това, разни сѣдии различно прилагали единъ и сѣщи законъ. Ако нѣкой благородникъ убилъ нѣкого отъ простия народъ, неговитѣ съблагородници сѣдии го оправдавали; кипнѣли нѣкой отъ простия народъ и дигнѣли ли рѣка срещу благородникъ, задето го нагрубявалъ, осжждали го на смъртъ.

Еднажъ благородникъ убилъ единъ занаятчия. Знаело се, кой билъ убиецътъ, ала сѣдиитѣ заявили, че не могли да го откриятъ. И останалъ ненаказанъ.

Тогава на пазарния площадъ въ Атина се събралъ много народъ и се развикалъ:

„Права за народа! Де остана справедливостта? Искаме писани закони, които да важатъ еднакво за всички. Долу произволътъ!“

Крещѣлъ, ропталъ разгнѣвениятъ народъ. Благородницитѣ се изплашили и се изпокрили. И се запитвали помежду си: „Какъ да умиримъ разгнѣвения народъ?“

Единъ отъ тѣхъ далъ мнение: „Просто ще кажемъ на народа, че това, което иска, ще му се даде. Законитѣ ще бждатъ събрани и написани. Ние ще изберемъ между насъ лице, което да извърши това, защото за тази тежка задача такова подходящо лице не би могло да се намѣри изъ неговата срѣда“.

Съ своето предложение той сполучилъ да успокои народа. Ала не било лесна работа да се намѣри подходящъ законодатель и желанитѣ закони дълго време не били дадени.

За тоя законодатель ще разкажемъ въ следната книжка.

(Преводъ отъ нѣмски).

